

Een geweten is altijd
eerlijk

-

Leroy van der Hurk

Colofon

Copyright © 2025 Leroy van der Hurk

Auteur: Leroy van der Hurk

Redacteur: Eva Krap

ISBN: 9789465311708

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Over de namen in dit boek

Alles wat je in dit boek leest, is werkelijk gebeurd. Het is een interpretatie van de werkelijkheid. De gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zoals ze zijn opgetekend, en alles wat verteld wordt, is gebaseerd op echte herinneringen, gesprekken en ervaringen. De enige aanpassing die ik heb gedaan, is het veranderen van de namen. Niet om iets te verbergen, maar uit respect voor de privacy van de mensen die in dit verhaal een rol spelen. Sommigen wilden niet genoemd worden, anderen hebben nooit de kans gehad om daar iets over te zeggen. In beide gevallen heb ik ervoor gekozen hen te beschermen.

Niets in de inhoud is verzacht of aangedikt. Wat je leest is precies zoals ik het echt heb ervaren, met alle nuances, scherpste en menselijkheid die daarbij horen.

Ik ben ieder persoon in mijn leven dankbaar voor zijn of haar bijdrage aan wie ik vandaag ben. Van elke ontmoeting, elke ervaring - ook de moeilijke - probeer ik nog steeds iedere dag te leren.

Inhoudsopgave

Voorwoord

Inleiding

Persoonlijke noot van de auteur

1. Het begin van de breuk
2. Acht jaar ouder, maar niets wijzer
3. Een vliegende hermafrodit
4. 58 uur wakker
5. Platgespoten en opgestaan
6. Misleid en opstandig
7. Een lange reis in isolatie
8. Een prikkelarme kamer en medicijnen
9. Bipolaire stoornis en lithium
10. De medische dienst
11. Instromen en ontmoeten
12. Mijn oma en xtc
13. Ik slik ook ritalin
14. Vrijheid vanuit een ander perspectief
15. Een beetje verwarring
16. Verwarring maakt achterdochtig
17. Bezoek van mijn ex en een klein beetje MDMA
18. Een tip over Iriszorg en verlenging RM
19. Last van mijn ogen en de verlenging
20. Deelname televisieprogramma
21. Opnames en overplaatsing
22. Bijbelstudie
23. Behandeling
24. Sociaal netwerk
25. Bewustzijn verloren
26. Het televisieprogramma en met ontslag
27. Overleven en mijn moeder
28. Zoveel vragen
29. Complimenten en overplaatsing
30. Het Leger des Heils
31. Mogelijkheid tot opleiding
32. Cold turkey van de lithium
33. Weglaseren van tattoo in gezicht
34. De opleiding en bij mijn vader wonen
35. Een eigen cd en show

36. Herkenning

37. Professionalisering

38. Meedenken in beweging

Nawoord Leroy

Nawoord Eva

Voorwoord

Toen de camera's van Hel of Hotel op mij gericht stonden, wist ik dat ik mezelf volledig zou moeten blootgeven. Open en bloot, kwetsbaar en rauw. Wat de kijkers zagen was een ex-gedetineerde die opnieuw in de huid moest kruipen van het personage dat hij ooit was. Het was een confrontatie die ik mezelf had opgelegd, maar die niet minder heftig was om die reden.

Oude gedragingen kwamen naar boven als gif dat naar de oppervlakte stijgt. Patronen die ik dacht te hebben begraven, kropen terug in mijn lichaam alsof ze nooit weg waren geweest. Het was pijnlijk om mezelf zo te zien. Pijnlijk, maar ook noodzakelijk. Want in die spiegel zag ik niet alleen wie ik was geweest, maar ook hoe ver ik was gekomen.

Wat jullie in dat programma zagen, was slechts een fractie van mijn verhaal. Een glimp van een reis die veel dieper gaat dan die paar dagen in dat experiment. Een reis door psychoses veroorzaakt door middelengebruik, door een jeugd die mij vormde op manieren die ik toen nog niet begreep en door momenten waarop ik mezelf volledig kwijtraakte en weer moest terugvinden.

Na de uitzending kreeg ik zoveel reacties. Mensen die zich herkenden in mijn verhaal. Mensen die begrip toonden waar ik jarenlang alleen oordeel had ervaren. Hulpverleners die zeiden dat mijn woorden hen hadden geraakt, jongeren die zich voor het eerst begrepen voelden. Het was overweldigend om te beseffen dat mijn pijn, mijn fouten, mijn gevecht, betekenis konden hebben voor anderen.

Daarom heb ik besloten om mijn verhaal volledig te vertellen. Niet de bewerkte versie, niet de highlights, maar het hele verhaal. Met alle donkere hoeken, alle momenten van wanhoop, alle keren dat ik dacht dat het over was. Maar ook met alle momenten van licht, van groei en van de ontdekking dat je altijd kunt terugkomen van de rand van de afgrond.

Vandaag werk ik samen met mijn vader aan een prachtig initiatief rond Dementie Preventie. Ik zet me in om jongeren op het goede pad te krijgen en te houden. Ik doe werk dat betekenis heeft, werk dat verbindt in plaats van scheidt. Maar deze plek waar ik nu sta, is er een die ik heb bereikt door alle stappen die ik in dit boek beschrijf. Ook de moeilijke.

Dit boek is voor iedereen die zich verloren voelt. Voor ouders die hun kind kwijt lijken te zijn aan verslavingen of criminaliteit. Voor

hulpverleners die soms niet weten hoe ze een brug moeten bouwen naar mensen die lijken op wie ik was. Voor studenten die zich nog volop ontwikkelen. En voor jongeren die denken dat ze alleen zijn in hun strijd, of dat hun verleden hun toekomst bepaalt.

Jullie zijn niet alleen. Jullie verleden bepaalt niet wie jullie kunnen worden. En er is altijd een weg terug, ook als die onzichtbaar lijkt.

Mijn verhaal is er een van vallen en opstaan. Van verliezen en terugvinden. Van de kracht van kwetsbaarheid en de moed om opnieuw te beginnen. Het is niet altijd gemakkelijk om te lezen, maar het is wel waar. En soms is de waarheid het enige wat ons kan bevrijden.

Welkom in mijn verhaal. Welkom in mijn reis van duisternis naar licht.

Leroy

Inleiding: Waarom twee verhalen, waarom twee boeken

Mijn leven bestaat uit twee verhalen. Niet omdat het zo mooi uitkomt, niet omdat het literair interessant is, maar omdat het de waarheid is. Twee verhalen die elkaar raken, elkaar beïnvloeden, maar fundamenteel verschillend zijn in oorzaak, gevolg en verantwoordelijkheid.

Het eerste verhaal begint in 1995 in een kindertehuis. Het is het verhaal van een kind dat door omstandigheden buiten zijn controle wordt gevormd - of misschien wel vervormd. Plaatsing in het tehuis, jeugddetentie, jeugd-tbs. Systemen die falen, volwassenen die ondoordachte keuzes maken en een samenleving die een kind loslaat nog voordat het zelf keuzes kan maken. Het is een verhaal van oorzaak en gevolg, van onrecht, van een kind dat vecht om te overleven in een wereld die hem niet ziet of begrijpt.

Het tweede verhaal begint waar het eerste eindigt: bij de overgang naar volwassenheid. Het is het verhaal van een jonge man die keuzes maakt. Keuzes voor drugs, voor criminaliteit, voor gedrag dat anderen schaadt. Keuzes die leiden tot psychoses, tot detentie, tot forensische psychiatrie. Het is een verhaal van ouderschap, van verantwoordelijkheid en van gevolgen die ik zelf heb veroorzaakt. Waarom schrijf ik twee boeken? Omdat ik weiger om mijn jeugd te gebruiken als excuus voor mijn volwassen keuzes. Omdat ik niet wil dat lezers denken: "Ach, logisch dat hij crimineel werd met zo'n jeugd". Omdat ik niet wil dat hulpverleners en studenten denken: "Weer zo'n verhaal van trauma dat tot criminaliteit leidt". Omdat ik niet wil dat slachtoffers van mijn daden denken: "Hij probeert medelijden op te wekken".

Als je beide verhalen in één boek zou gieten, ontstaat automatisch een causaal verband dat niet klopt. Lezer A denkt: "Natuurlijk werd hij crimineel, kijk wat hij heeft meegemaakt". Lezer B denkt: "Hij gebruikt zijn jeugd als excuus voor zijn daden". Beide lezers hebben een oordeel, maar het is begrijpelijk dat ze tot die conclusie komen. De waarheid is complexer. Ja, mijn jeugd heeft mij gevormd. Ja, trauma's hebben invloed gehad op mijn ontwikkeling. Maar tussen dat getraumatiseerde kind en die criminele jongvolwassene liggen jaren van keuzes. Keuzes die ik had kunnen maken, maar niet maakte. Keuzes die anderen in vergelijkbare situaties wel maakten.

Duizenden kinderen groeien op in tehuizen zonder crimineel te worden. Duizenden mensen hebben trauma's zonder anderen te schaden. De omstandigheden maken kwetsbaar, maar bepalen niet de uitkomst.

Het boek dat je nu leest - over middelengebruik en psychoses - richt zich op hulpverleners in de verslavingszorg, de psychiatrie en de forensische zorg. Op familieleden die hun geliefde zien afglijden naar de waanzin. Op mensen die zelf worstelen met verslaving en de gevolgen daarvan. Op studenten die zich nog volop ontwikkelen in de materie. Op iedereen die wil begrijpen wat er gebeurt in het hoofd van iemand die de grip op de werkelijkheid verliest.

Met dit boek wil ik laten zien hoe snel het kan gaan. Hoe logisch elke stap lijkt op het moment zelf. Hoe de werkelijkheid langzaam vervalt tot een funhouse waar spiegels liegen en deuren nergens naartoe leiden. Ik wil laten zien hoe het voelt om jezelf kwijt te raken, om niet meer te weten wat echt is en wat niet.

Het andere boek - over mijn jeugd - richt zich op hulpverleners in de jeugdzorg en detentie. Op pleegouders en adoptieouders. Op mensen die werken met kinderen in crisissituaties. Op beleidsmakers die beslissingen nemen over kwetsbare kinderen. Op iedereen die wil begrijpen wat er gebeurt met een kind dat door het systeem valt.

Dat boek wil laten zien hoe een kind reageert op verlating, op geweld, op het gevoel er niet toe te doen. Hoe overlevingsmechanismen ontstaan die later destructief worden. Hoe het voelt om oprecht te geloven dat de wereld tegen je is, omdat je ervaring je dat heeft geleerd.

Er is een moment in elk leven waarop je de overgang maakt van slachtoffer naar dader, van ontvanger naar kiezer. Dat moment is niet altijd duidelijk afgebakend. Het is geen lichtschakelaar die aan en uit gaat. Het is eerder een zonsondergang - geleidelijk, maar onmiskenbaar.

Voor mij lag dat moment ergens in mijn vroege tienerjaren. Toen ik voor het eerst bewust koos voor criminaliteit, niet uit nood maar uit gemak. Toen ik voor het eerst drugs nam, niet om pijn te verdoven maar om weer plezier te voelen. Toen ik voor het eerst bewust iemand anders schade toebreacht om mijn eigen doel te bereiken.

Vanaf dat moment was ik geen slachtoffer meer. Ik was een dader. Iemand die keuzes maakte en verantwoordelijk was voor de gevolgen. Iemand die anderen tot slachtoffer maakte.

In onze samenleving hebben we de neiging om mensen in hokjes te stoppen. Slachtoffer of dader. Goed of slecht. Ziek of crimineel. Schuldig of onschuldig. Maar het leven is niet zo zwart-wit. Mensen kunnen beide zijn - op verschillende momenten, in verschillende contexten.

Door mijn verhaal op te splitsen, dwing ik mezelf en mijn lezers om beide kanten te zien. Om compassie te hebben voor het kind dat ik was, zonder medelijden te hebben met de jongvolwassene die ik werd. Om begrip te hebben voor mijn jeugd, zonder begrip te hebben voor mijn criminaliteit.

Het kind dat in het tehuis werd geplaatst, verdiende bescherming. De jongvolwassene die drugs dealde, verdiende straf. Het is dezelfde persoon, maar in verschillende fasen van ontwikkeling, met verschillende niveaus van verantwoordelijkheid.

Voor de hulpverlener in wording

Als hulpverlener - of dat nu in de jeugdzorg, verslavingszorg, psychiatrie of forensische zorg is - wordt je dagelijks geconfronteerd met mensen zoals ik. Mensen met een verhaal dat begint in trauma en eindigt in problemen. De verleiding is groot om die verhalen lineair te lezen: A leidde tot B, B leidde tot C.

Maar zo simpel is het niet. Ja, trauma maakt kwetsbaar. Ja, een slechte jeugd vergroot de kans op latere problemen. Maar het is niet deterministisch. Het is niet onvermijdelijk. En dat is eigenlijk hoopvol nieuws.

Want als het niet onvermijdelijk is, dan is er ruimte voor interventie. Dan is er ruimte voor verandering. Dan is er ruimte voor perspectief.

Voor de familie

Als je een familielid hebt dat afglijdt naar verslaving, criminaliteit of psychose, dan weet je hoe machteloos dat voelt. Hoe je zoekt naar verklaringen, naar redenen, naar iemand of iets om de schuld te geven. Misschien vind je die verklaring in hun jeugd. Misschien denk je: "Als we dat trauma hadden kunnen voorkomen, was dit niet gebeurd". Misschien heb je daar gelijk in. Misschien ook niet.

Wat ik je kan vertellen is dit: je bent niet verantwoordelijk voor de keuzes die een ander maakt. Hoe pijnlijk hun jeugd ook was, hoe groot hun trauma's ook zijn - zij zijn verantwoordelijk voor hun eigen daden.

Dat betekent niet dat je moet stoppen met liefhebben. Dat betekent niet dat je geen ondersteuning moet bieden in het maken van de juiste keuzes. Maar het betekent wel dat jij je niet schuldig hoeft te voelen over keuzes die jij niet hebt gemaakt.

Voor de professional

Als je werkt met daders, met verslaafden, met mensen in psychose, dan weet je hoe moeilijk het is om de balans te vinden tussen empathie en grenzen. Tussen begrip en verantwoordelijkheid. Mijn verhaal probeert je te helpen die balans te vinden. Door te laten zien dat iemand tegelijk slachtoffer én dader kan zijn. Door te laten zien dat begrip voor iemands achtergrond niet betekent dat je hun gedrag moet excuseren.

Je kunt empathie hebben voor het getraumatiseerde kind, terwijl je grenzen stelt aan het criminele gedrag van de jongvolwassene. Je kunt begrijpen waarom iemand is gaan gebruiken, terwijl je consequenties verbindt aan dat gebruik.

Het transformeren van verslaving, van criminaliteit en van psychose begint met het nemen van verantwoordelijkheid. Niet voor wat je is overkomen, maar voor wat je nu gaat doen. Niet voor je jeugd, maar voor je keuzes.

Zolang ik mijn criminaliteit en mijn verslaving zag als logische gevolgen van mijn jeugd, was herstel onmogelijk. Want je kunt niet herstellen van iets wat niet jouw schuld is. Je kunt alleen herstellen van iets waar je zelf verantwoordelijk voor bent.

Door mijn verhaal op te splitsen, dwing ik mezelf om die verantwoordelijkheid te nemen. Om te erkennen dat ik keuzes had, ook als die keuzes beperkt waren. Om te erkennen dat ik schade heb aangericht, ook als ik zelf eerst schade heb ondervonden.

Uiteindelijk zijn het twee boeken over hetzelfde leven. Twee perspectieven op dezelfde persoon. Twee verhalen die elkaar aanvullen, maar niet verklaren.

Het boek dat je nu leest, laat zien hoe een mens kan verdwalen in zijn eigen geest. Hoe de werkelijkheid kan vervagen tot een nachtmerrie. Hoe drugs en psychose hand in hand kunnen gaan. Hoe het voelt om jezelf te verliezen en, als je echt naar jezelf luistert, jezelf weer terug te vinden.

Het andere boek laat zien hoe een kind kan verdwalen in een systeem dat hem zou moeten beschermen. Hoe liefde en vertrouwen worden beschadigd nog voordat ze zijn gevormd. Hoe overlevingsmechanismen kunnen ontstaan die later destructief worden.

Ik schrijf niet alleen voor mezelf. Ik schrijf voor de hulpverlener die worstelt met de vraag hoe hij empathie kan combineren met grenzen. Voor de familie die probeert te begrijpen wat er is gebeurd met hun geliefde. Voor de professional die zoekt naar effectieve interventies. Voor de persoon die zelf worstelt met verslaving of psychose. Maar vooral schrijf ik voor het kind dat nu in een tehuis zit en denkt dat zijn toekomst al is bepaald. Voor de jongere die experimenteert met drugs en denkt dat het wel meevalt. Voor de volwassene die keuzes maakt en denkt dat die keuzes geen gevolgen hebben. Want het belangrijkste wat ik je kan vertellen is dit: jouw verleden bepaalt niet je toekomst. Je trauma's zijn geen excuses voor je daden. En je keuzes, hoe destructief ook, zijn niet het einde van jouw verhaal. Verandering is mogelijk. Herstel is mogelijk. Dromen zijn mogelijk. Maar het begint met het nemen van verantwoordelijkheid. Het begint met het erkennen dat je keuzes hebt. Het begint met het beseffen dat je de auteur bent van jouw eigen verhaal - niet van het hele verhaal, maar wel van de hoofdstukken die nog geschreven moeten worden. Dit boek vertelt één hoofdstuk van mijn verhaal. Het andere boek vertelt een ander hoofdstuk. Samen vormen ze een volledig beeld van een leven dat is gegaan zoals het is gegaan, maar dat anders had kunnen gaan.

En misschien, als je dit leest, kan jouw verhaal anders gaan dan het tot nu toe is gegaan.

Dat is mijn wens. Dat is waarom ik schrijf. Dat is waarom er twee boeken moeten zijn.

Persoonlijke noot van de auteur

De reflecties die ik aan het eind van elk hoofdstuk heb geschreven, geven weer hoe ik destijds over die gebeurtenissen dacht en wat ik voelde. Ik vind het belangrijk om ook dat aspect te laten zien. Dit heb ik bewust gedaan, zodat jij, de lezer, ten volle begrijpt waar ik op dat moment in mijn persoonlijke proces stond. Met dit boek wil ik bewustwording bewerkstelligen over hoe ik mijn tijd in psychose, de isolatie, gedwongen medicatie en daarna mijn herstel heb ervaren. Daarom wil ik op alle fronten mijn eerlijke verhaal laten zien - ook hoe ik destijds reflecteerde op die situaties. Deze reflecties maken deel uit van mijn groeiproces en weerspiegelen niet altijd hoe ik er nu over denk.

1. Het begin van de breuk

Knetterstoned wandel ik samen met een vriend door de straten van Amsterdam. We zijn op een missie - op zoek naar een smartshop. Het is 2005, en in Nederland kun je nog vrij paddenstoelen kopen, waarvan je gaat hallucineren.

In de buurt waar ik woon gaan geruchten over oudere jongens die experimenteren met zogenoemde magic mushrooms. Het woord 'magic' triggert iets in mij. Er moet meer zijn dan de grijze werkelijkheid waarin ik me gevangen voel. Samen met mijn vriend heb ik besloten ook paddo's te gaan eten.

Als we eindelijk een smartshop hebben gevonden, krijgen we instructies in het Engels. De verkoper, een magere man met lange dreadlocks, kijkt ons onderzoekend aan. Het enige wat we hem laten weten is: "We need the strongest of all."

Hij fronst zijn wenkbrauwen. "Are you experienced with psychedelics?"

"Yeah, sure," lieg ik zonder aarzeling. Mijn vriend knikt instemmend.

Met de buit op zak gaan we op zoek naar iemand die voor ons Gold Strike wil kopen - een kaneellikeur met 23,9 karaats bladgoud en een alcoholpercentage van maar liefst vijftig procent. Met een tas vol angst en verdriet hebben we nog goede moed. Of in ieder geval doen we alsof.

Ik ben ervan overtuigd geraakt dat deze combinatie - wiet, paddo's en alcohol - de juiste potentie bezit voor wat ik zoek. Ik rook al een jaar lang dagelijks wiet en ben regelmatig dronken. Ik ben zelfs al een paar keer zo ver heen geweest dat de politie me naar huis heeft moeten brengen. Maar dat voelt als kinderspel vergeleken met wat ik nu wil ervaren.

Samen met vrienden leggen we wel eens geld bij elkaar en bestellen dan bij een dealer zakken van vijftig gram gruis, die we dan in één nacht met vier jongens van vijftien jaar oproken. Het is een wedstrijd geworden. Wie kan het meeste verdragen, wie durft het verst te gaan. Eenmaal aangekomen in Lelystad zijn we al aangeschoten van de drank en stoned van de wiet. We noemen deze staat van bewustzijn altijd 'stronken' - stoned en dronken tegelijk. Het woord klinkt stoer, alsof we controle hebben over de chaos in onze hoofden.

Rappend en filosoferend over het leven gaan we op weg naar de buurt, klaar voor onze paddo-trip. Mijn hart bonkt van verwachting en angst, maar ik zou dat nooit toegeven. Zwakte is er niet bij.

Zittend op een koud betonnen bankje nemen we nog een shotje van dat vijftigprocentige gif en onderzoeken het bakje paddenstoelen. De geur is muf en aards, alsof we een oud kelderluik hebben geopend.

"Vies, man," mompelt mijn vriend terwijl we het bakje openen en de verrotte champignons tegen onze neusgaten duwen.

"Jij eerst dan," daag ik hem uit.

"Nee, nee, neem jij maar eerst, man."

We beginnen kleine hapjes te nemen en vragen ons direct af of het vreten van oude schoolschoenen niet smaakvoller zou zijn. De textuur is rubberachtig, de smaak bitter en aards. Elke hap is een overwinning op mijn braakreflex.

Nadat we de strijd met onze smaakpapillen hebben overwonnen en de stem van ons geweten hebben gesust met een stoer drankje waar gouden blaadjes in ronddwarrelen, kijken we elkaar aan.

"Voel jij wat?" vraag ik na een kwartier.

"Nee man, wat een oplichters!" Hij klinkt teleurgesteld. "Ik voel alleen de drank en de wiet en val bijna in slaap."

Mijn vriend geeft aan dat hij plannen heeft om naar huis te gaan. Ik vind dat maar slap - we hebben geld uitgegeven aan deze ervaring, en nu wil hij al opgeven voordat het begonnen is?

Spacend zetten we onze reis voort richting het schoolplein van Het Spectrum, een basisschool waar we regelmatig rondhangen, blowen en, als er nog energie over is, een balletje trappen. Het is onze basis, ons territorium.

Aangekomen op het plein zijn er andere jongeren die ik ken van het chillen. En dan nemen de magic mushrooms plaats op de eerste rij van mijn theater. Kleuren beginnen zich te bemoeien met elkaars omlijning. Grenzen vermengen zich, en de kunst van het onderscheiden laat zich domineren door mijn wens naar erkenning van eenheid.

Voor het eerst in mijn vijftienjarige leven voel ik me niet losstaand, maar onderdeel van iets groters. In de afgelopen jaren heb ik mezelf altijd als een buitenstaander gezien, iemand die erbij hoort maar er tegelijk nooit echt bij hoort. Nu lijkt alles met elkaar verbonden.

Mijn paddenstoel-etende kaboutervriend heeft zijn weg naar huis allang vervolgd, terwijl ik op een stenen muurtje zit en mezelf de

vraag stel waarom alles wat iedereen zegt zo leeg klinkt. De gesprekken binnen de groep gaan over muziek, sport, goede en slechte wiet, aangename en minder aangename drank. Allemaal betekenisloze meningen die als lege woorden door de lucht zweven.

Ik tover uit mijn tas nog een halve fles Gold Strike en deel deze met de anderen. Het goud glinstert in het kunstlicht van de lantaarns, alsof we een ritueel uitvoeren.

"Ik ga even lopen," kondig ik aan, en sta op.

Een van mijn 'vrienden' komt met me mee. "Ik zorg er wel voor dat je niks overkomt in deze staat," zegt hij, alsof hij aanvoelt dat er iets niet klopt.

We komen tot stilstand op een houten bruggetje en gaan zitten op de railing. De wereld begint te slingeren, en mijn evenwicht raakt zoek.

"Je kunt beter op de grond gaan zitten of blijven staan," waarschuwt mijn kameraad.

Ik geef hem een zakje wiet. "Kun je even een stickie voor ons draaien?"

Ondertussen hoor ik mezelf vertellen over de constructie waarin we ons maatschappelijk bevinden. Mijn 'ik' is fel tegen het gebruik van een BSN-nummer en het gebruik van een bankpas. Het lijkt alsof de hippie in mijn DNA het woord heeft overgenomen. De landsgrenzen zijn leugens, overheden crimineel, het schoolsysteem is stompzinnig en de mensheid onnodig verdeeld.

"Man, wat lul je nou allemaal?" lacht mijn vriend nerveus.

Maar ik ben al weg, verdwenen in een wereld van rebelse gedachten en filosofische openbaringen.

Na het roken van de joint begin ik uit het niets te rennen - keihard rennen tot ik alleen ben. Mijn benen bewegen als vanzelf, alsof ze weten waar ze naartoe moeten. De wind snijdt door mijn haar en voor even voel ik me vrij.

In de buurt waar ik doorheen ren woont een tante. Mijn nichtje van tien is alleen thuis en speelt een spelletje op de pc. Op dat moment is mijn identiteit compleet veranderd, en ik geloof dat ik getrouwd ben met mijn eigen nichtje. De gedachte voelt zo echt, zo overtuigend, dat ik er geen moment aan twijfel.

Ik kom binnen via de achterdeur, doe de knip erop en ga zitten op de bank. Het huis voelt vertrouwd aan, alsof het mijn eigen huis is. Als ik opsta, denk ik dat ik de hond ga uitlaten, terwijl zij helemaal geen hond hebben.

Ik wil weggaan en maak een zoenende beweging naar mijn nichtje. Zij schrikt zich rot en rent weg, haar ogen groot van angst. Ik begrijp niet waarom ze zo reageert - wij zijn toch getrouwd?

Mijn nichtje rent naar de burens, en al snel staat de buurman voor me. "Het gaat niet goed met je," zegt hij resoluut. "Je moet onmiddellijk het huis verlaten."

Zijn woorden dringen nauwelijks tot me door, maar de autoriteit in zijn stem is duidelijk.

Buiten op straat zwalk ik langs het kanaal. Ik word terug gelanceerd in de rebelse informatiestroom van mijn DNA. Alles wat me bindt aan de maatschappij moet weg. Ik gooi mijn sieraden in het water – ze verdwijnen met een zachte plons in het donkere oppervlak. Mijn bankpas gooi ik ergens op straat. Ik breek mijn identiteitskaart doormidden en trek al mijn kleren uit.

Ik kom te zitten in een donker steegje, verward en alleen in mijn boxershorts. Ik observeer de naaktheid van mijn gedachten die door mijn hoofd schieten, sceptisch over een leugen - een leugen die leven heet.

Wie ben ik? Waar ben ik? Wat ben ik? Waarom ben ik een 'ik'? Hoe kan ik er zijn als jij me niet herinnert aan mijn eigen herinneringen die me herinneren aan wie ik ben?

De vragen tuimelen over elkaar heen, zonder antwoorden, zonder einde.

Verhinderd door mijn rebellerende karakter komt er een onderbreking in mijn gedachtenstroom. Ik sta op en ga met een aantal nieuwe openbaringen op zak - zonder broek - richting het huis waar mijn moeder woont.

Het is middernacht en de wereld lijkt verlaten. Ik voel dat ik iets heb gedaan wat schaamte degradeert naar een gevoel van onoverkomelijkheid. De lantaarnpalen zijn zo intens dat ik de indruk heb dat ik over een rode loper beweeg, alsof ik een hoofdrolspeler ben in een film die ik niet begrijp.

Thuis haal ik de sleutel onder de deurmat vandaan en glip naar binnen. Het vertrouwde huis voelt vreemd aan, alsof ik een indringer ben in mijn eigen leven. Ik ga liggen in bed en kom in een toestand terecht waarin ik het gevoel heb in een oneindige diepte te vallen.

Als ik wakker schrik, is de realiteit hard en onverbiddelijk teruggekeerd. Ik trek direct kleren aan, mijn handen trillen van de adrenaline. Ik kijk naar de klok: 6.15 uur. De vroege ochtend voelt als

een nieuw begin, maar ook als een confrontatie met wat ik heb gedaan.

Het besef dat ik mijn spullen heb weggegooid brengt me in een staat van boosheid. Maar vooral verdriet om wat ik heb beleefd bij mijn tante thuis. De herinnering aan de angst in de ogen van mijn nichtje brandt zich in mijn geheugen.

Ik ga op zoek naar mijn bankpas omdat ik weet waar ik die ongeveer heb weggegooid. Na een tijdje zoeken vind ik de pas en mijn kleding terug. Alles is vochtig van de dauw, maar intact.

Eenmaal weer thuis heb ik hier nooit met iemand over gesproken. De schaamte is te groot, de ervaring te surrealistisch om uit te leggen. Pas na mijn drugspsychose, die in het volgende hoofdstuk ter sprake komt, heb ik mijn nichtje een brief geschreven. Ik maak mijn excuses voor mijn traumatiserende gedrag en hoop dat het een vorm van genezing kan brengen - voor haar, maar vooral ook voor mezelf.

Persoonlijke analyse

Dit hoofdstuk werpt licht op een klassiek voorbeeld van een identiteitscrisis, aangewakkerd door middelengebruik in de adolescentie – een fase waarin grenzen worden verkend en vaak ook overschreden. Ik leek te zoeken naar zingeving en verbondenheid, maar deed dit via een vernietigende combinatie van middelen in een riskante sociale situatie.

De mengelmoes van cannabis, paddo's en sterke drank wijst op een drang naar ontsnapping uit de dagelijkse realiteit. Een wens die voortkomt uit ernstig jeugdtrauma met als gevolg een hechtingsstoornis.

De bad trip die ik betrad leidde tot een acute psychose waarin realiteit, fantasie en herinnering samensmolten. Ik verloor de totale controle over mijn plek in de wereld en over mijn gedrag. Het incident met mijn nichtje toont aan hoe ik de grip op normen en grenzen tijdelijk volledig uit het oog verloor – een gevolg dat vaak voorkomt bij een middelen-geïnduceerde psychose.

Naast alle ellende waren er ook spirituele en filosofische elementen aanwezig. Ik maakte kennis met het verlangen naar 'eenheid' en het verzet tegen maatschappelijke constructies. Het leerde me dat ik me op de route bevond van een diepe existentiële zoektocht.

Dit hoofdstuk symboliseert een sterk innerlijk conflict: een rebelse geest die vecht tegen systemen, maar ook verlangt naar betekenis, liefde en erkenning. Toen ik mezelf ontdeed van mijn persoonlijke

bezittingen, leek ik in gevecht met mijn ego en mijn maatschappelijke identiteit.

De schaamte en stilte achteraf wijzen op beginnende reflectie en bewustwording van de schade die was aangericht. De latere behoefte om excuses aan te bieden toont gewetensvorming en emotionele groei.

Dit hoofdstuk illustreert hoe ongecontroleerd middelengebruik traumatische ervaringen kan veroorzaken, maar ook kan fungeren als katalysator van persoonlijke en spirituele ontwikkeling – mits er ruimte bestaat voor zelfreflectie.

2. Acht jaar ouder, maar niets wijzer

Acht jaar zijn voorbijgegaan sinds die nacht waarin ik mezelf volledig ben kwijtgeraakt. Acht jaar waarin ik mezelf heb opgewerkt van een verwarde tiener tot wat ik beschouw als een succesvolle ondernemer. Al is mijn onderneming dan niet helemaal legaal.

Een gehuurde fiets van de fietsenwinkel en een wegwerptelefoon die veertig keer per dag een beltoon produceert - dat zijn de gereedschappen van mijn handel. Honderd gram wiet, verdeeld in diverse formaten gripzakjes, breng ik rond op bestelling door de hele stad. 'Spinazie Express' is de naam van mijn zelfstandige onderneming zonder btw-nummer. Het is een grap die doorgeschoten is: spinazie, het groene spul, geleverd aan huis.

Met een winst van gemiddeld driehonderd euro per dag voel ik me de koning te rijk. Mijn ego neemt buitenproportionele vormen aan - ik loop met opgezette borst door de straten, alsof ik een wettige ondernemer ben die een miljoenenbedrijf runt.

De zaken lopen zo goed dat ik er een complete brand van heb gemaakt. Ik heb een eigen logo laten ontwerpen: een Popeye met wietbladeren op zijn onderarmen met een dubbele cirkel eromheen. Boven de cirkel staat Spinazie Express en onder de cirkel de tekst 'speciaal voor ons!' in zwart, rood, wit en groen. Stickers laat ik drukken bij een lokale drukkerij, waarbij de eigenaar waarschijnlijk wel weet waarvoor ze dienen, maar er wijselijk over zwijgt.

"Bij aankoop van een zakje wiet krijg je één sticker," leg ik mijn klanten uit. "En bij inlevering van tien stickers ontvang je tien euro korting op je volgende aankoop."

Het is een loyaliteitsprogramma zoals elke respectabele winkel die heeft. Ik laat zelfs T-shirts drukken die ik uitdeel aan mijn beste klanten - zwarte shirts met het logo in het blauw op de buik.

De wietlijn op een fiets - bijna elke smoker in de stad heeft er wel van gehoord. Regelmatig krijg je gratis spacecake bij je bestelling, en snelle levering is mijn handelsmerk geworden. Openingstijden van 10.00 tot 22.00 uur, zeven dagen per week. Ik ben trotser op mijn service dan sommige mensen op hun carrière.

"Hoe lang duurt het voordat je er bent?" vraagt een vaste klant door de telefoon.

"Twintig minuten, maximaal," antwoord ik, terwijl ik al op mijn fiets spring. "Spinazie Express levert altijd op tijd."

Het snelle leven brengt echter ook een hoop drugsmisbruik met zich mee. Het geld stroomt binnen, en met het geld komt de toegang tot alle middelen die ik maar wil. Ik snuif wekelijks cocaïne - meestal op vrijdag- en zaterdagavond, soms ook doordeweeks als de stress van de zaken te hoog oploopt. Dat witte poeder geeft me het gevoel dat ik alles aankan, dat ik de controle heb.

Sporadisch neem ik wel eens xtc op feesten, speed als ik een hele nacht door moet werken, GHB als ik wil ontspannen, of gewoon alcohol om de dag door te komen. Maar in verhouding tot coke zijn de andere middelen echt sporadisch. Coke is mijn go-to geworden - mijn manier om het leven dragelijk te maken.

Met wiet of hasj heb ik eigenlijk alleen nog maar een zakelijke band. Dat is pijnlijk, want wiet was ooit mijn eerste liefde geweest. Onze relatie is beschadigd geraakt door mijn tijd in jeugddetentie, waar ik heb geleerd om gevoelens uit te schakelen en alles vanuit een praktisch perspectief te bekijken.

Wiet is handelswaar geworden, niet meer het middel dat me troost bood toen ik vijftien was. Ik rook het nauwelijks nog zelf, behalve om de kwaliteit te testen voordat ik het verkoop. Het is zakelijk geworden, koud en berekenend.

Binnen mijn sociale kring wordt er geëxperimenteerd met DMT - dimethyltryptamine - zowel in gebruik als in de productie ervan. Er gaan verhalen rond over dimensies die open gaan, over contact met andere wezens, over de ultieme psychedelische ervaring die alles wat ik eerder heb meegemaakt in de schaduw zou stellen.

"Het is alsof je sterft en wordt hergeboren in één ademhaling," heeft een vriend me verteld nadat hij het heeft geprobeerd. "Maar dan in een paar uur tijd."

Ik ben nieuwsgierig geworden naar het middel. Na jaren van dagelijks middelengebruik ben ik op zoek naar iets dat me weer kan verrassen, iets dat me uit de routine van mijn bestaan kan halen. Ik besluit bewust de randen van mijn bewustzijn op te zoeken, volledig vrij van verwachtingen - of dat denk ik tenminste.

Op een donderdag in november heb ik mijn wietlijn uitgezet en een afspraak gemaakt bij iemand die zich bezighoudt met 'lichtwerk', zoals hij dat zelf omschrijft. Marco heet hij, een man van begin dertig met lang haar en de ogen van iemand die te veel heeft gezien.

"Ik begeleid mensen tijdens hun spirituele reizen," heeft hij door de telefoon gezegd. "DMT is een tool, geen drug. Het is een poort naar de waarheid."

Ik ga het appartementencomplex binnen, een grijs betonnen blok in het noorden van de stad. Hij woont op de bovenste etage. Natuurlijk, denk ik cynisch, dichterbij de hemel. De lift is kapot, dus ik moet vier trappen op. Met elke stap voel ik de spanning in mijn borst groeien. Aangekomen bij zijn deur druk ik op de bel en wacht. En wacht. Het duurt minstens twee minuten voordat ik beweging hoor achter de deur. Langzaam gaat de deur op een kier, en ik zie hem op onderzoekende wijze naar me kijken. Zijn ogen lijken dwars door me heen te kijken, alsof hij iets zoekt waarvan ik zelf niet eens weet dat het er is.

Heel langzaam en geleidelijk opent hij de deur verder. Dan zie ik het. Hij houdt een Katana-zwaard vast, de kling glimmend in het schemerlicht van de gang.

"Wat de fuck moet je met een zwaard?" vraag ik, terwijl ik een stap achteruit doe.

"Voor duistere entiteiten," antwoordt hij bloedserius, alsof hij het over het weer heeft.

"Hoe de fuck zie jij of iets een duistere entiteit is?" Ik kan niet geloven dat ik dit gesprek voer.

"Door zijn aura." Hij kijkt me strak aan. "Iedere entiteit heeft een energetisch veld. Duistere wezens hebben een zwarte of grijze uitstraling."

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. "Zie jij ook aureolen dan? Ga je me vertellen dat je engelen ziet?"

Hij reageert met een wedervraag, zijn ogen nog steeds op me gericht: "Ben jij duister?"

"Nee," zeg ik gekscherend, "ik ben groen van de wiet. Maar mijn telefoon staat uit, dus je hoeft niet bang te zijn dat ik ga bellen." Ik wijs naar mijn uitgeschakelde wegwerptelefoon.

Voor het eerst lacht hij, en zijn hele houding verandert. Het zwaard verdwijnt achter de deur. "Heb jij wiet bij je?"

"Natuurlijk heb ik wiet bij me," grinnik ik. "Ik ruil jouw lichtwerk voor mijn wiet."

"Deal!" zegt hij, en gebaart dat ik binnen kan komen.

Zijn appartement ziet eruit alsof ik een andere wereld ben binnengestapt. Het lijkt ingericht als een soort van altaar. Overal staan

kaarsen, kristallen, en vreemde voorwerpen die ik niet kan thuisbrengen. De muren hangen vol met mandala's en afbeeldingen van hindoeïstische goden. Wierook brandt in verschillende hoeken van de kamer, en zachte New Age-muziek speelt op de achtergrond. "Ga zitten," zegt hij, wijzend naar een grote bank vol kleurrijke kussens. "Ik ga de medicijnen voorbereiden."

Medicijnen. Hij noemt het geen drugs, geen middelen, maar medicijnen. Alsof we een medische behandeling zullen ondergaan. Ik kijk toe terwijl hij twee soorten drankjes klaar gaat maken. Bruine vloeistoffen in kleine glaasjes, die eruitzien alsof ze rechtstreeks uit een heksenkeuken komen.

"Dit is ayahuasca," legt hij uit. "De vrouwelijke plant-lerares. Ze zal je voorbereiden op de DMT-ervaring." Hij geeft me het eerste glaasje.

"Drink dit nu, en over een halfuur het tweede."

Ik neem het glaasje aan en ruik eraan. De geur doet me onmiddellijk denken aan die nacht acht jaar geleden. De smaak van paddenstoelen, de herinneringen aan nieuwsgierigheid naar schoenzolen. Mijn maag draait zich om.

"Wat zit erin?" vraag ik.

"Banisteriopsis caapi en psychotria viridis," zegt hij, alsof ik moet weten wat dat betekent. "Planten die samen een portaal openen naar de spirituele wereld."

Ik drink het glaasje in één teug leeg. De smaak is nog erger dan ik heb verwacht - bitter, aards, alsof ik modder met kruiden drink.

Terwijl we wachten tot de ayahuasca zal gaan werken, maakt hij een bong klaar. Niet zomaar een bong, dit ding lijkt meer op een wetenschappelijk instrument, met verschillende kamers en pijpjes.

"Voor de DMT," verklaart hij. "Dit is speciaal ontworpen om de kristallen perfect te verdampen."

Onder zijn tafel komt een klein bakje tevoorschijn. Ik herken de kristallen in de trommel onmiddellijk. Het zijn dezelfde kristallen die worden geproduceerd binnen mijn eigen sociale kringen. Witte, bijna doorschijnende kristallen die eruitzien als gebroken glas. Nu weet ik dus dat ik het juiste spul heb, wat ik in extreme mate wil proberen.

"Het drankje zal na ongeveer een uur gaan werken," vertelt hij, terwijl hij de kristallen bestudeert. "Het zal je geest openen voor wat er komen gaat. Hoeveel DMT-kristallen wil je gebruiken?"

Ik aarzel geen seconde. "Het maximale."

Hij kijkt me onderzoekend aan. "Weet je het zeker? Voor beginners adviseer ik meestal dertig tot vijftig milligram."

"Ik ben geen beginner," lieg ik. "Ik wil de volledige ervaring."

Hij haalt zijn schouders op en begint kristallen af te wegen. "Drie gram dan. Meer past er niet in de bong."

Drie gram. Dat is zestig keer de normale dosis. Zelfs voor mijn verharde standaarden is dat extreem.

"Je moet je rustig voorbereiden," zegt hij, terwijl hij de kristallen in de bong stopt. "Stel jezelf een oprechte vraag. Iets wat je echt wilt weten. De entiteiten reageren op oprechte intenties."

Ik leun achterover in de kussens en sluit mijn ogen. Een oprechte vraag... dat is moeilijker dan het klinkt. Mijn hele leven heb ik geleefd zonder echte richting, zonder duidelijke doelen. Ik verdien geld, gebruik drugs, heb seks, feest, maar wat wil ik eigenlijk echt?

Na lang nadenken komt de vraag bij me op, zo duidelijk alsof iemand hem in mijn oor fluistert: "Wat is mijn juiste keuze?"

Het is een vraag die alles omvat. Moet ik doorgaan met dealen? Moet ik stoppen met drugs? Moet ik mijn leven radicaal veranderen? Of is dit juist het pad dat ik moet bewandelen?

"Ik heb mijn vraag," zeg ik tegen Marco.

Hij knikt en steekt de bong aan. "Dan zijn we klaar om te beginnen."

De ayahuasca begint zijn werk te doen. Ik voel een vreemde warmte door mijn lichaam trekken, alsof iemand mijn bloedsomloop heeft vervangen door vloeibare elektriciteit. De wereld om me heen begint langzaam te vervagen aan de randen.

Marco geeft me de bong. "Inhaleer zo diep mogelijk, houd het vast zo lang je kunt, en laat dan los. Bereid je voor op de reis van je leven."

Ik neem de bong aan, mijn handen trillen licht van de spanning. Dit is het moment. Na acht jaar van zoeken, experimenteren en vluchten sta ik op het punt om te ontdekken wat er aan de andere kant van de werkelijkheid ligt.

"Wat is mijn juiste keuze?" herhaal ik in gedachten, en neem het grootste trekje van mijn leven.

Persoonlijke analyse

Nu, acht jaar later, bevond ik me opnieuw in een belangrijke fase van mijn identiteitsontwikkeling. Ik was 23 jaar en nog steeds op zoek naar erkenning, controle en zingeving. Mijn succesvolle, zij het

illegale onderneming, gaf me destijds een gevoel van macht en eigenwaarde - in wezen een compensatie voor diepgewortelde gevoelens van tekortschieten en afwijzing.

De opzet van mijn wietlijn, compleet met logo's, stickers en klantenbinding, liet een duidelijke behoefte aan structuur en invloed zien, ondanks de chaotische context waarin ik leefde. Ik had van mijn illegaliteit een business gemaakt, alsof ik daarmee de chaos in mijn hoofd kon structureren.

Mijn overmatige middelengebruik weerspiegelde een onderliggende leegte en pijn, waarschijnlijk voortkomend uit vroegkinderlijk trauma en mijn tijd in detentie. Wiet was al lang geen genotsmiddel meer, maar handelswaar geworden. Dit symboliseert hoe ik mijn gevoelens had losgekoppeld van een middel dat me ooit troost bood. De ontmoeting met Marco lijkt op een confrontatie tussen het aardse en het transcendente. Mijn vraag "Wat is mijn juiste keuze?" vormde een existentiële kernvraag, geboren uit een breekpunt tussen mijn oude identiteit en een mogelijk vernieuwde versie daarvan.

Mijn verzoek om de maximale dosis DMT toonde een alles-of-niets houding, mogelijk gedreven door impulsiviteit, overmoed, en misschien ook wel een diepgewortelde wanhoop. Ik wilde niet voorzichtig de diepte verkennen; ik wilde erin springen en hopen dat ik de bodem zou vinden.

Er was sprake van een naderende ego-disconnectie: het zorgvuldig opgebouwde ego stond op het punt te barsten onder de druk van een intense psychonautische ervaring. Enerzijds leek ik te vluchten voor mezelf, anderzijds zocht ik bewust de confrontatie met mijn diepste kern op.

De spirituele setting en mijn openheid voor mystiek lieten zien dat ik klaar was voor verandering. Maar welke richting dat precies zou zijn...

3. Een vliegende hermafrodit

Met voldoende bruine drab door mijn slokdarm en witte rook in mijn longen ontkoppelt mijn geest zich van mijn lichaam. De smaak is bitter, als gesmolten chocolade vermengd met de geur van vochtige bladeren. Mijn vingertoppen tintelen eerst, dan mijn hele handen, alsof duizenden mieren over mijn huid marcheren.

Zoals een raket langzaam wordt ontkoppeld van zijn lanceringsstelsel, voelt de warmte in mijn onderbuik als de ontbranding van kerosine. Het begint als een zacht gloeien, een interne zon die langzaam feller wordt. Maar waar de geleidelijkheid waarmee een raket opstijgt met als doel de dampkring te verlaten een trage dans is, ruilt mijn bewustzijn dit in voor een flits zo snel als een nano-sonde.

Het is alsof ik door een tunnelbuis word gezogen, centrifugaalkracht trekt aan mijn ziel terwijl mijn lichaam achter me aan sleept als een oude jas die ik heb uitgetrokken. Opeens ben ik astronaut, onderzoeksteam en ervaring tegelijk - alles wat achterblijft op moeder aarde en alles wat de ruimte in gelanceerd wordt.

Ik ervaar mijzelf en de gehele ervaring vanuit drie verschillende perspectieven. Het is alsof ik tegelijkertijd in een bioscoop zit, op het doek speel en de regisseur ben die de camera's bestuurt.

Onafgebroken verandert mijn point of view - een draaikolk van bewustzijn die me duizelig maakt. Ik lijk een reiziger die plotseling geen controle meer heeft over de keuze van zijn bestemming. Mijn maag verkrampt van de onzekerheid, alsof ik in een achtbaan zit die net over de top van de hoogste helling is gegaan.

Alsof ik in een trein zit - een trein die op de reisplanner aangegeven stond als stoptrein, maar aanvoelt als een sneltrein. Het landschap flitst voorbij als onscherpe vegen groen en bruin, terwijl mijn oren suizen van de snelheid.

Misschien komt deze perceptie wel in de buurt van misleiding. Wij hebben in Nederland ooit besloten dat een 'sprinter' dient te stoppen op ieder station dat hij passeert. Hij sprint niet harder dan een selectief stoppende intercity, maar stopt alsof je meedoet aan een triatlon. De ironie van deze gedachte laat me bijna lachen, zelfs in deze staat blijft mijn Nederlandse nuchterheid me achtervolgen.

Maar dan... geef ik mij over.

Opeens krijg ik controle over de tijd vanuit ieder perspectief. Het is alsof iemand de afstandsbediening van het universum in mijn handen

drukt. Ik kan steeds langer blijven hangen en bekijk mijn leven door de ogen van een ander. De ervaring voelt visceraal - alsof ik letterlijk uit mijn eigen schedel stap en in die van iemand anders kruip. Eerst bezoek ik de visie van Marco. Zijn bewustzijn voelt anders aan dan het mijne - warmer, maar ook zwaarder. Door zijn ogen voel ik jaloezie wanneer ik naar mezelf kijk. Het steekt als een naald in mijn borst, scherp en onverwacht. Marco ziet iets in mij wat ik zelf niet herken.

"Waarom dit gevoel?" vraag ik me af, maar de vraag lost op als suiker in de regen.

In een flits schiet ik naar de beleving van de ruimte. Hier ben ik niemand en iedereen tegelijk. Ik ben het balkon, de lucht, de moleculen die tussen ons in dansen. Vanuit deze alziende positie zie ik Marco en mezelf staan als twee kleine figuren op een podium. We bewegen langzaam, alsof we onder water zijn. Wat ik in de verte hoor lijkt op het geluid van een werkoverleg gevoerd door bouwvakkers - gereedschap dat klettert, stemmen die heen en weer kaatsen tegen betonnen muren.

Dan keer ik terug in mijn eigen lichaam. Het voelt alsof ik in een te kleine trui wordt geperst. Mijn bewustzijn moet plotseling weer passen in dit beperkte, vlezige omhulsel. De gedachte dat Marco de helft van Spinazie Express zou willen, ontmoet de observator in mijn systeem. Het is geen rationele gedachte, maar een weten - alsof de informatie rechtstreeks in mijn bloedbaan wordt geïnjecteerd. Mijn voeten bewegen zonder dat ik ze commando geef. Ik loop naar binnen, mijn vingers al in beweging voordat mijn hersenen de handeling hebben doordacht. Ik knip een sticker doormidden. De schaar voelt vreemd zwaar in mijn hand, alsof hij gemaakt is van lood. "Vanaf nu ben je onderdeel van Spinazie Express," zeg ik. De woorden komen uit mijn mond alsof iemand anders ze spreekt.

Marco kijkt me vol verbazing aan. Zijn ogen worden groot, zijn wenkbrauwen schieten omhoog. Maar zijn verbazing maakt plaats voor een geniepig lachje rond zijn mondhoek, als een kat die plotseling een kom room ziet staan. Er speelt iets in zijn blik wat ik niet kan plaatsen, een soort triomf misschien.

Ik keer terug naar het balkon en staar in de oneindigheid van lucht die gekleurd wordt door een opkomende zon. De hemel is een schilderij van warme tinten - oranje dat overgaat in roze, roze dat vervloeit in paars. Mijn ogen tranen, niet van verdriet maar van de pure

schoonheid die zich voor me ontvouwt. De wind streelt mijn gezicht als de vingers van een minnares, zacht en teder.

"Sluit je ogen," zegt Marco tegen me. Zijn stem klinkt ver weg, alsof hij aan de andere kant van een tunnel staat.

Ik gehoorzaam en de wereld wordt zwart. Maar niet het soort zwart van de nacht - dit is het zwart van oneindige mogelijkheden, van de ruimte tussen gedachten. Mijn lichaam voelt gewichtloos, alsof ik in warm water drijf.

Opeens verschijnt er een soort elfje, een soort Tinkerbelle uit Peter Pan, maar dit elfje kan ik niet kwalificeren binnen een duidelijk geslacht. Het is alsof iemand alle kenmerken van man en vrouw heeft aangenomen en ze perfect heeft gemengd tot iets volledig nieuws. Geen meisje en geen jongen, maar iets wat beide overstijgt en tegelijkertijd omvat.

Het wezen straalt een energie uit die mijn zenuwstelsel doet beven. Niet van angst, maar van herkenning. Alsof ik een oude vriend tegenkom na jaren van scheiding.

"Waar ben je mee bezig?" vraagt het elfje. De stem is noch hoog noch laag, noch mannelijk noch vrouwelijk. Het is alsof een kristal zou kunnen spreken.

Ik luister zonder werkelijk te ontvangen. De woorden dringen mijn oren binnen maar lijken te vervagen voordat ze mijn bewustzijn bereiken. Het is alsof ik naar een radiozender luister die net buiten bereik valt. Je hoort dat er iets wordt gezegd, maar de betekenis ontglipt je.

Het elfje zweeft met een bizar hoog trillingsniveau. Mijn tanden beginnen te vibreren in mijn kaak, alsof ik naast een enorme speaker sta. Dicht om haar entiteit lijkt een goudgele rand van zilveren vonken te bestaan. Het doet me denken aan de halo die je soms rond de zon ziet, maar dan levendig en bewegend. Het is alsof een passagier aan de noodrem van een trein trekt en je in een film een vuurregen ziet ontstaan, of alsof alle elektriciteit in de stad tegelijk kortsluit en de vonken als sterren door de lucht dansen.

Alsof Armageddon - de eindstrijd tussen goed en kwaad - zonder aankondiging is losgebarsten, maar dan mooi in plaats van angstaanjagend.

Het elfje negeert het feit dat ik niet reageer op de eerste vraag. Er speelt iets van ongeduld rond haar mond, als een moeder die voor de derde keer tegen een dromend kind praat. "Stop onmiddellijk met de

verkoop van bewustzijnsveranderende middelen," zegt ze, en nu klinkt haar stem scherper, dwingender. "Ieder wezen op aarde heeft recht op een eigen proces, en jouw verantwoordelijkheid zal je elders vinden."

De woorden landen in mijn bewustzijn als stenen die in een stille vijver worden gegooid. Eerst de plons, dan de kringen die zich uitbreiden tot ze mijn hele innerlijke wereld raken.

Ik schrik me de tering. Het is alsof iemand een emmer ijskoud water over me heen gooit terwijl ik in bed lig te slapen. Mijn hart begint te bonken als een gek, zo hard dat ik bang ben dat het uit mijn borstkas gaat springen. In een reeks van flitsen, alsof iemand heel snel door televisiezenders zapt, zie ik beelden die mijn wereldbeeld op zijn kop zetten.

De creatie van de bankpas: bureaucraten in grijze pakken die aan vergadertafels zitten en beslissen hoe ze mensen kunnen controleren. Een BSN-nummer: een streepjescode op mijn voorhoofd, een manier om me te reduceren tot een nummer in een systeem.

Papiergeld: gekleurde rechthoekjes waarvan we hebben afgesproken ze waardevol te vinden, terwijl ze niets anders zijn dan inkt op papier. Ze zijn allemaal toegangspoorten naar afleiding, besef ik plotseling. Afleiding van de essentie. Maar wat die essentie dan is, dat wordt me niet verteld. Het is alsof iemand je de helft van een geheim vertelt en dan wegloopt.

Mijn keel voelt droog aan, alsof ik uren in de woestijn heb gelopen.

"Wat is in godsnaam de essentie?" vraag ik aan het elfje, dat ik in een reflex zo snel als ik kon heb gekwalificeerd als 'Prietje' - het vliegende hermafrodietje. De naam voelt goed, alsof hij altijd al in mijn hoofd heeft gewacht om gebruikt te worden.

De elf begint te lachen. Niet het soort lachen dat je hoort op een feestje, maar iets diepers, wijzers. Het klinkt als wind die door oude bomen speelt, als water dat over stenen kabbbelt. Het lachen vult mijn hele bewustzijn en ik voel me tegelijkertijd gekoesterd en voor de gek gehouden.

En dan verdwijnt ze. Niet geleidelijk, niet met een afscheidsgroet, maar alsof iemand een lichtschakelaar omdraait. De goudgele zilveren vonken trekken samen als ijzervijlsel naar een magneet, worden een punt van licht dat steeds kleiner wordt tot het verdwijnt in het niets. De ruimte wordt weer de lucht, vervuld van de eerste zonnestralen na de dageraad. De warmte op mijn gezicht voelt plots heel gewoon, heel

menselijk. Het contrast is zo heftig dat ik even duizelig word, alsof ik van de top van een berg word geteleporteerd naar zeeniveau.

Ik open mijn ogen en zit opeens op de bank. Hoe ik hier terecht ben gekomen weet ik niet - het is alsof er een stuk uit mijn geheugen is weggelaten. Mijn lichaam voelt zwaar en licht tegelijkertijd, als een ballon gevuld met lood. Met mijn gehoor bespeur ik dat mijn stembanden een geluid produceren dat iets weg heeft van:

"Woooooooooowwww."

Het komt diep uit mijn buik, als de kreet van een wolf die naar de maan huult. Ik kan er niets aan doen, het geluid lijkt een eigen leven te leiden.

"Wat heb je gezien?" vraagt Marco op nieuwsgierige wijze. Zijn ogen staan hongerig, alsof hij een verhaal verwacht dat hem zal voeden. Hij leunt naar voren, zijn handen gebald op zijn knieën.

Ik hoor nog steeds in mezelf: "Woooooooooowwww." Het echoot door mijn hoofd als een mantra die ik niet kan stoppen.

"Ja, ja, woooooooooowww," zegt Marco, en hij imiteert mijn geluid met een soort geamuseerde frustratie. "Maar wat is woooooooooowww? Geef me iets waar ik wat mee kan, man."

Ik probeer de ervaring in woorden te vatten, maar het is alsof ik een symfonie probeer uit te leggen aan iemand die nog nooit muziek heeft gehoord. "Een vliegende hermafrodit met goudgele zilveren zweetdruppels," antwoord ik uiteindelijk. De woorden voelen ontoereikend, als een zwart-wit foto van een regenboog. "Wie de fak is daar de vader of moeder van?"

Marco's wenkbrauwen schieten omhoog. Hij heeft die blik die mensen krijgen wanneer ze niet weten of ze moeten lachen of zich zorgen moeten maken. "Heeft het iets tegen je gezegd?" vraagt hij, en ik hoor in zijn stem dat hij hoopt op een antwoord dat hem zal helpen begrijpen wat er net is gebeurd.

Ik kijk snel door de verzameling ervaringen van mijn afgelopen ruimtereis, als iemand die door een fotoalbum bladert op zoek naar een specifieke herinnering. Het gevoel van jaloezie dat ik door Marco's ogen voelde komt weer boven, scherp en oncomfortabel. Het zit tussen ons in als een olifant in de kamer, onuitgesproken maar aanwezig.

Argwanend geef ik antwoord: "Ik moet weg." De woorden voelen definitief, als het dichtvallen van een deur.

Hij schrikt. Zijn gezicht betreft als een lucht waarin onweer opsteekt. "Maar je kan nog niet weg," zegt hij zorgelijk, en hij legt een hand op mijn arm. Zijn vingers voelen warm en bezorgd aan. "De space duurt nog even. Je bent nog niet geland, man. Het is gevaarlijk om nu weg te gaan."

Maar er is iets in me dat zich niet laat tegenhouden. Het is alsof Prietje een zaadje in me heeft geplant dat nu begint te ontkiemen. Mijn ego neemt het over als een generaal die de touwtjes in handen neemt tijdens een crisis. "Ik bepaal zelf wel wanneer ik wel of niet kan gaan," zeg ik, en ik hoor de scherpste in mijn eigen stem. "Pas op jezelf, Marco, en maak je niet te druk over de duistere entiteiten. De spiegel is onze leraar."

De woorden komen uit een deel van mezelf dat ik niet herken, alsof er een wijze oude man in mijn hoofd is gaan wonen en nu door mijn mond spreekt. Marco kijkt me aan alsof ik plotseling in een vreemde taal begin te praten.

Hij weet niet wat hij hoort. Zijn mond valt een beetje open, zijn ogen zoeken de mijne alsof hij daar antwoorden hoopt te vinden. "Pas op jezelf," zegt hij uiteindelijk, en zijn stem klinkt kleiner dan daarnet, kwetsbaarder. "We zien elkaar misschien op een later moment."

Er hangt iets van verdriet in de lucht tussen ons, als mist die langzaam optrekt.

Ik stap de deur uit en beland in de schimmige gang van het complex. Mijn longen vullen zich met de muffe lucht die daar altijd lijkt te hangen. Marco wenst me een goede reis, zijn stem volgt me de gang in. Als ik me omdraai zie ik hem in de deuropening staan. Hij zwaait me uit met zijn glimmende katana zwaard in zijn hand, een absurd beeld dat me zowel ontroert als verwart. Het zwaard vangt het licht van de gangen en werpt kleine regenboogjes op de muren. De uitdrukking op zijn gezicht is een mengeling van bezorgdheid en berusting, alsof hij een reisfoldertje vasthoudt maar weet dat de bestemming niet op de kaart staat.

Er is iets melancholisch aan het moment, alsof we allebei aanvoelen dat dit afscheid meer betekent dan alleen een vertrek na een tripje. Ik loop het trappenhuis uit, mijn voeten maken holle geluiden op de betonnen treden. De echo's lijken te spreken in een taal die ik niet begrijp. Ik probeer te bedenken waar ik de auto heb neergezet, maar mijn geheugen is als een puzzel waarvan de helft van de stukjes ontbreekt. Straatnamen dansen door mijn hoofd zonder samenhang.